

Ave Verum Corpus Gegroet waarlijk lichaam van Desanne van Brederode / fragment

In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was van God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is. In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen; en het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet begrepen.

Het Woord is vlees geworden, staat wat regels verder. Vlees. Ik denk bij vlees aan:

- Eerste levensbehoefte (uitgaande van een oertoestand waarbij onze voorouders leefden van de jacht).
 - Jacht, prooi zijn, gedood worden.
- Hierdoor aan:
- Offers. Rituele slachtingen. Bloed.
 - Lust (vleselijke).
 - Vrouwen.

Wij kennen tegenwoordig twee soorten vlees. Archaïsch vlees, zoals hierboven beschreven, en vlees-dat-geen-vlees-meer-is. Het plakje salami op je brood durft nauwelijks vlees te lijken. Een blanke kipfilet op een schaalte laat zich door een venster van strak plastic kil beschouwen.

In een uithoek van de stad staat nog een abattoir. Weet je wat daar gebeurt? Natuurlijk niet. Je wilt dat ook niet weten. Vlees is een produkt en Sterven een groot woord.

Zijn we bang voor vlees? Me dunkt van wel. Maak eens een bal gehakt klaar en denk: ik kneed lijken. Vraag je bij het bakken van een biefstuk af: waar zat dit aan de koe? Tip: vraag je slager eens om schapehersens. Verwijder zelf de vliezen.

Hoe dacht je als kind over liefde? Was liefde een mythe, een oud verhaal, waar je, jong als je was, al met weemoed aan terugdacht? Wat wist je van seks? Kon je je er iets bij voorstellen? Wat kwam eerder, je eigen erotiek of de ontluisterende voorlichting waarbij je jezelf leek te moeten generen voor iets waarvan je voordien geen vermoeden had?

Werd seks een mystificatie van liefde - vond je het maar een vies idee, dat jouw ouders het ooit hadden gedaan om jou te krijgen? Heb je er nooit over nagedacht? Dat geloof ik niet. Vind je het onsmakelijk als ik seks en liefde in één adem noem? Zeg je dan in jezelf: 'Wat is ze oppervlakkig?'

In den beginne was het woord. Als meisje van dertien vlocht ik lieve gedichten. Woorden waren er nog weinig: Aarde, Water, Lucht en Vogels. Herfstblad, Wolken, God en Dood. Jongen met je stille ogen, Liefde, Lichaam, Wijn. En Brood. Petrarca wilde ik zijn, terug naar het vergeten roepen. Geen

modieuze taal mocht mijn gedichten bevuilden. Ook wilde ik het balanceren tussen tegenstellingen bewaren - op sprookjes zouden mijn verzen lijken; goed versus kwaad, dag versus nacht en lichaam versus ziel. Petrarca was ik. Toen ik hoorde van de verschuivende horizon die Laura heette, beseftte ik dat pas volledig.

Mijn Laura's waren jongens die op mannen begonnen te lijken. Karikaturen van hun vaders. Stropdassen op feesten, tranen slikkend na een verloren wedstrijd, brullend en brallend 'Later als ik rijk ben...

Mijn Laura's waren helden, zonder het te weten. Niet omdat ze zich als helden gedroegen. Integendeel. Door zich zo op te blazen, groots, bombastisch, sprongen barsten in hun vel, gluurde ik bij tederheid naar binnen.

Ik woonde in een kasteel, omheind door rozestruiken. Naar buiten mocht ik niet. Hooguit wat wandelen in pasgeschoren grasland. Langs het pad zag ik de kruiden en de bloemen, leerde, noemde namen. Sint-janskruid en basilicum, ridderspoor en winde. Ik tekende het leven na, waarachtig in pastel.

Een libel was ik, zo luchtig hangend op regenboogvleugels van tule, om dan opeens weer weg te schieten naar een nieuwe vriend.

'Goedemorgen egelantier. Wat een zon, hè, wat een zon.' Verdroomd als een plant was ik, in afwachting van weer een nieuw seizoen. Zonlicht en regen konden mij maken en breken. Mijn dagen had ik zelf niet in de hand. In mijn kamer las ik over liefde. De bijbel mijn kasteelroman en Jezus als mijn ridder.

In elke jongen die ik zag, was iets van Hem aanwezig. Kracht in een oogopslag, mildheid in roze lippen, een troostend woord, kitsch van het Heilig Hart. Maar nooit genoeg de Jezus die kon lijden. Die Jezus, die verlosser moest ouder zijn dan veertien. Dat stond vast.

In Ierland woonde de Messias. Bono heette hij, de zanger van U2. Zijn haar was lang, zijn stem klonk rauw en als hij schreeuwde, boorde hij diep medelijden in me aan. Zijn teksten brachten mij een nieuwe Jezus. Een die niet zoet was. Een die vragen stelde. Een die zich plaatste boven wetten en tempels liet instorten. Ik werd van school geschorst toen ik hem na ging volgen. Overal was Bono. Alles wat ingesluimerd was, moest wakker worden, ogen openen. Mijn geloof werd politiek, mijn haar donkerrood.

De eerste kus. De eerste sigaret. Het eerste orgasme (per ongeluk, ik schrok er zelf van). Telkens door een poort gaan, net als in het sprookje van Vrouw Holle. En dan - beloond met goud of teer en pek, geloven dat je ingewijd bent, de geheimen kent.

Trend is nu het geloven in Verlichting. Je moet tenslotte toch een doel hebben, en wat is mooier dan eeuwig te leven in een goede aura? Niets wat je nog deren zal. Geen emotie vreet je lichaam aan, geen angst trekt je de grond meer in, leeg is je denken. Nooit meer, nooit meer, nooit die stemmen in je hoofd: als je de baby met z'n hoofdje tegen die betonnen muur slaat, hoor je

het schedeltje breken, glijden hersens als ragoût omlaag, zie je sterrenogen springen, spuitend kinderbloed...het huilen zal wel stoppen. Nooit meer op een hoog balkon: als je hier nu eens afspringt?

Nooit meer: hoe zou het zijn om hem met stijf geslacht in vol ornaat - om hem met nagels te castreren. En nooit meer: spiets haar door haar kut, prik alles door, tot de besmeurde punt zich door haar kruin naar boven boort.

Geen dromen van algemeen naakt, van duistere orgieën waarbij individuen oplossen in hun vlees-zijn, geen dromen van consumptie, vreten en kotsen, drinken en kotsen, sparen voor later en kotsen. De wereld ruikt naar maag-zuur. De wereld smaakt naar gal. Kijk om je heen. Waar ben je aan gehecht? Wat red je als er brand uitbreekt?

Durf je te kijken naar je huis in vlammen, durf je te denken: dat wordt as? Welnee. Voor jou zal de as je geliefde blijven, je boeken, je huishoudelijke apparatuur, je collectie klassieke muziek en al die andere rommel waar je aan gehecht bent - het is onvergankelijk. Heilig noem je dat dan maar. Heilig, omdat je niet meer weet wat heilig is.

Désanne van Brederode, *Ave Verum Corpus*, Querido, Amsterdam 1994, pp. 13-16